

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a Mgr. Olgy Zimové v právní věci

žalobkyně: **Kroměřížská nemocnice a.s.**, IČO 27660532
sídlem Havlíčkova 660/69, 767 01 Kroměříž
zastoupená advokátem Mgr. Filipem Petrášem
sídlem Opletalova 1525/39, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 2. 7. 2024,
č. j. MMR-31008/2024-26,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 3. 9. 2024 k Městskému soudu v Praze domáhala přezkumu a zrušení rozhodnutí ministra pro místní rozvoj (dále jen „ministr“) ze dne

2. 7. 2024, č. j. MMR-31008/2024-26 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr o námitkách žalobkyně, coby příjemce dotace, o nevyplacení části dotace rozhodl tak, že potvrdil jako oprávněné Opatření Ministerstva pro místní rozvoj, coby poskytovatele dotace (dále jen „žalovaný“ nebo „poskytovatel dotace“) ze dne 21. 2. 2024 (dále jen „Opatření“).
2. Opatřením poskytovatele dotace, který vykonává roli řídicího orgánu Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „ŘO IROP“), byla žalobkyně informována o nevyplacení části dotace ve výši 25 488 489,67 Kč poskytnuté z Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „IROP“), v rámci projektu registrační č. CZ.06.3.05/0.0/0.0/16_034/0006461 s názvem „Vytvoření eHealth platformy pro komunikaci, výměnu a sdílení informací mezi poskytovateli zdravotních služeb, pacienty a informačními systémy Kroměřížské nemocnice a.s. spojené s technologickou připraveností vazby na další projekty eHealth“ (dále jen „Projekt“).
3. K nevyplacení části dotace došlo na základě kontroly Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „Centrum“), jako zprostředkujícího subjektu ŘO IROP, v souvislosti s administrativním ověřením žádosti o platbu č. CZ.06.3.05/0.0/0.0/16_034/0006461/2024/002/POST, a to za porušení bodu 4 v části VI Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 27133/2019-55/7 ze dne 23. 5. 2019, ve znění pozdějších změn, ve spojení s kapitolou 4.1.3 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, verze 1.15, platné od 30. 3. 2023.
4. Na základě kontroly Centra byly totiž u žalobkyně zjištěny nezpůsobilé výdaje, a to z důvodu nesplnění časové způsobilosti dle Obecných pravidel pro žadatele a příjemce (verze 1.15, platná od 30. 3. 2023). Podle kapitoly 10 Obecných pravidel platí povinnost úhrad v časovém období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2023, proto nelze za způsobilé uznat takové výdaje, které byly uhrazeny až po datu 31. 12. 2023. Žalobkyně přitom uhradila doklady vystavené společností STAPRO s. r. o.:
- č. 22304879 (výdaj ve výši 2 015 938,08 Kč) dne 8. 1. 2024,
 - č. 22304880 (výdaj ve výši 2 341 238,08 Kč) dne 8. 1. 2024,
 - č. 22305451 (výdaj ve výši 14 047 428,47 Kč) dne 15. 1. 2024 a
 - č. 22304982 (výdaj ve výši 11 581 853,80 Kč) dne 15. 1. 2024 (dále jen „Výdaje“).

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalobkyně podala proti Opatření námitky. V nich namítala, že Výdaje byly jako nezpůsobilé označeny neprávem, protože úhrady provedené v lednu 2024 uskutečnila na základě předchozích pokynů projektového manažera Centra V. A. (dále jen „V. A.“). Ten jí měl při telefonické konzultaci potvrdit, že úhrada po 31. 12. 2023 je přípustná, pokud bude provedena před podáním žádosti o platbu. Žalobkyně proto jednala v dobré víře.
6. Žalobkyně dále namítala, že i kdyby bylo možné část Výdajů považovat za nezpůsobilé, nevyplacení celé částky 25 488 489,67 Kč podle ní vůbec neodpovídalo povaze situace, protože k údajnému porušení došlo výhradně v důsledku nesprávného pokynu Centra, nikoli jejím zaviněním. Dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“) poskytovatel „nemusí“, nikoli „nesmí“, dotaci nebo její část vyplatit, což vyžaduje individuální posouzení závažnosti pochybení. Žalobkyně namítala, že žalovaný takovou úvahu vůbec neprovedl a rozhodl čistě formalisticky. Judikatura Nejvyššího správního

soudu i Ústavního soudu (sp. zn. 1 Afs 209/2022, III. ÚS 1344/23) shodně zdůrazňuje, že 100% krácení dotace je vyhrazeno jen nejzávažnějším případům a že správní orgán musí posoudit konkrétní okolnosti a vliv pochybení na účel dotace.

7. Poslední námitkou žalobkyně tvrdila, že Opatření je nicotné, protože vůbec nesplňuje základní náležitosti rozhodnutí podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Opatření neobsahuje výrok ani konkrétní ustanovení právního předpisu, podle nichž bylo rozhodováno, ale pouze odůvodnění a poučení, což je podle judikatury NSS zásadní vada způsobující nicotnost.
8. K námitkám žalobkyně ministr v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně k tvrzení o ujištění ze strany Centra, podle něhož měly být úhrady Výdajů možné i po dni 31. 12. 2023, pokud budou provedeny před podáním žádosti o platbu, nepředložila žádné písemné podklady, které by takové stanovisko Centra prokazovaly. Dále ministr uvedl, že podle prověření námitek žalobkyně ze strany ŘO IROP Centrum takovou informaci nikomu neposkytlo. Současně zdůraznil, že v rámci správního řízení se uplatňuje zásada písemnosti, a správní orgán proto vychází pouze z informací zachycených v písemné podobě, které tvoří součást správního spisu.
9. Ministr dále uvedl, že datum 31. 12. 2023 bylo nejzazším možným termínem časové způsobilosti výdajů, který nelze za žádných okolností prodloužit. Výdaje uhrazené po tomto datu proto nemohou být proplaceny, protože je nelze zahrnout do žádosti o platbu. Ministr dále konstatoval, že zásadu proporcionality nebylo možné uplatnit, neboť nejde o sankci, ale o důsledek automaticky vyplývající z pravidel způsobilosti výdajů.
10. Ministr v napadeném rozhodnutí rovněž poznamenal, že nevyplacení části dotace podle § 14e rozpočtových pravidel je opatřením, nikoli správním rozhodnutím, a proto nemusí obsahovat náležitosti podle § 68 a § 69 správního řádu. Ty se vyžadují až u rozhodnutí o námitkách. Dále ministr konstatoval, že Opatření obsahovalo všechny podstatné prvky – jasné určení nevyplacené částky, důvody postupu i poučení o podání námitek. Odkázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která potvrzuje, že opatření dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel není rozhodnutím ve smyslu správního řádu.
11. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 4. 7. 2024.

III. Žaloba

12. V rámci *první žalobní námítky* žalobkyně uvedla, že k pozdní úhradě Výdajů došlo výhradně na základě pokynů V. A., který jí potvrdil, že úhrady mohou být provedeny i po 31. 12. 2023, pokud bude projekt ukončen a úhrady proběhnou před podáním žádosti o platbu. Tento pokyn žalobkyně obdržela prostřednictvím zaměstnance společnosti zajišťující dotační administraci R. A. (dále jen „R. A.“), který možnost úhrady Výdajů po 31. 12. 2023 telefonicky konzultoval s V. A. Žalobkyně zdůraznila, že Obecná pravidla pro žadatele a příjemce pro všechny specifické cíle a výzvy, vydání 1.15, platnost od 30. 3. 2023 (dále jen „Obecná pravidla“) ukládají příjemci povinnost řídit se pokyny projektového manažera a že neuposlechnutí těchto pokynů může vést ke krácení dotace. Žalobkyně je přesvědčena, že byla sankcionována za postup, který jí byl výslovně schválen Centrem, a nemohla předpokládat, že tato informace bude následně popřena. Dále žalobkyně namítala, že ministr v napadeném rozhodnutí nepřihlédl k důkazům, které předložila. Žalobkyně opakovaně doložila e-mailovou komunikaci se zástupcem Centra V. A. i čestná prohlášení

R. A. a osoby zajišťujících administraci projektu (dále jen „J. Š.“), která měla potvrzovat průběh komunikace ohledně možnosti provést úhrady po 31. 12. 2023. Proto je tvrzení ministra, že žádné důkazy nepředložila, nepravdivé.

13. Ve *druhé části žalobní argumentace* žalobkyně namítala, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. K uvedenému žalobkyně odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 58/2000 a Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 6 As 81/2013.
14. Ve *třetí žalobní námitce* žalobkyně zdůraznila, že krácení dotace bylo nezákonné, protože podle jejího názoru nebyly splněny podmínky pro postup dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel. Argumentovala, že jak judikatura Ústavního soudu, tak Nejvyššího správního soudu opakovaně zdůrazňuje, že krácení dotace, zejména v plné výši, má být vyhrazeno pouze nejzávažnějším porušením nebo zvláštním okolnostem. Podle žalobkyně takové okolnosti v jejím případě nenastaly. Žalobkyně poukázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1344/23 a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. j. 10 Afs 319/2022-33, č. j. 4 Afs 344/2021 či č. j. 1 Afs 209/2022-32), podle níž je nutné pečlivě posuzovat intenzitu porušení povinností a přiměřenost dopadu uloženého opatření. V napadeném rozhodnutí ani v Opatření podle žalobkyně nebyla uvedena žádná správní úvaha o závažnosti tvrzeného porušení či o tom, proč byla zvolena nejprísnejší možná varianta krácení dotace. Podle žalobkyně ministr rezignoval na požadavek proporcionality i individualizace sankce.
15. Závěrem podané žaloby žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 10. 2024 k *první žalobní námitce* uvedl, že žalobkyně neprokázala své tvrzení o tom, že V. A. jí potvrdil možnost hradit výdaje po 31. 12. 2023. Předložené e-maily pocházely až z ledna a února 2024 a nepotvrzovaly, že taková informace byla dříve poskytnuta. Interní prověření navíc ukázalo, že V. A. takové sdělení nikomu neposkytl. Žalovaný dále uvedl, že čestná prohlášení R. A. a dalších zaměstnanců společnosti zajišťující administraci projektu nebylo možné považovat za průkazná, protože jejich obsah nelze zpětně ověřit. Současně žalovaný zdůraznil, že bez ohledu na tvrzené ústní sdělení měla žalobkyně povinnost řídit se Obecnými pravidly a Rozhodnutím o poskytnutí dotace ze dne 31. 5. 2022, č. j. 27133/2019-55/4 (dále jen „Rozhodnutí o poskytnutí dotace“), z nichž jednoznačně vyplýval nejzazší termín úhrady výdajů 31. 12. 2023, který nebylo možné překročit.
17. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně měla k dispozici veškeré podklady v systému MS2014+, do něhož měla zřízený přístup, a tento systém byl hlavním komunikačním kanálem mezi stranami podle dotačních podmínek. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, č. j. 17 A 108/2023-51, podle kterého je informační systém MS 2014+, pokud jde o dokumenty týkající se dotace, hlavním komunikačním kanálem mezi příjemcem dotace a správními orgány.
18. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaný konstatoval, že nelze zohlednit zásadu proporcionality v případě úhrady výdajů po stanoveném termínu, neboť výdaje uhrazené v lednu 2024 jsou považovány za nezpůsobilé a příjemce je proto hradí z vlastních zdrojů. Žalovaný rovněž nemá možnost udělení jakékoli výjimky z tohoto rozhodnutí, protože by došlo k porušení

ustanovení Obecného nařízení, porušení Obecných pravidel a současně porušení principu rovného přístupu k žadatelům a příjemcům.

19. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání před soudem

20. Při jednání konaném dne 15. 4. 2026 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
21. Zástupce žalobkyně shrnul podstatu žalobní argumentace, tak jak byla uvedena v podané žalobě a doplnil, že s vyjádřením žalovaného nesouhlasí, neboť žalobkyně úhradu v lednu 20245 provedla na základě pokynů administrátora.
22. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a na obsah napadeného rozhodnutí, na jehož závěrech setrval. Závěrem navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
23. Návrhy žalobkyně na provedení dokazování soud zamítl. Pokud jde o navržené listinné důkazy (*námítky žalobkyně proti Opatření poskytovatele dotace ze dne 21. 2. 2024; napadené rozhodnutí ze dne 2. 7. 2024 č. j. MMR-31008/2024-26; Opatření poskytovatele dotace ze dne 21. 2. 2024; Obecná pravidla verze 1.15 ze dne 30. 3. 2023; čestné prohlášení J. Š. ; čestné prohlášení R. A.; e-mailová komunikace ze dne 28. 2. 2024; e-mailová komunikace ze dne 17. 1. 2024 a 18. 1. 2024*), jednalo se o dokumenty, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl ani důkaz výsledkem navržených svědků J. Š., V. A. a R. A., neboť tyto důkazní návrhy vyhodnotil jako nadbytečné. I v případě, že by výpovědi navržených svědků potvrdily skutková tvrzení žalobkyně, nemohlo by to vést k odlišnému právnímu posouzení věci (viz vypořádání první žalobní námítky).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování ministra (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
26. Dne 25. 9. 2017 podala žalobkyně žádost o podporu Projektu v rámci 26. výzvy IROP – eGovernment I. - SC 3.2: Zvyšování efektivity a transparentnosti veřejné správy prostřednictvím rozvoje využití a kvality systémů IKT. Dne 31. 5. 2022 bylo ve prospěch žalobkyně vydáno Rozhodnutí o poskytnutí dotace.
27. V průběhu realizace Projektu byla žalobkyně s ohledem na blížící se konec programového období 2014–2020 explicitně upozorněna dopisem ministra č. j. MMR-72760/2023-26 ze dne 30. 10. 2023, že projekty financované z IROP musí být dokončeny do 31. 12. 2023, a zároveň, že do tohoto data musí být dodavatelům proplaceny veškeré výdaje.

28. Centrum provedlo kontrolu žalobkyní podané žádosti o platbu č. CZ.06.3.05/0.0/0.0/16_034/0006461/2024/002/POST a Opatřením rozhodlo, že výdaje ve výši 29 986 458,43 Kč jsou nezpůsobilé, neboť byly uhrazeny po 31. 12. 2023, a podle Centra tak nesplňují časovou způsobilost dle kap. 10 Obecných pravidel. Proti tomuto Opatření podala žalobkyně námitky, o nichž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno shora.
29. Soud o věci uvažil následovně.
30. Soud se předně zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze posoudit jeho zákonnost.
31. Žalobkyně v úvodu žaloby namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, aniž by však konkretizovala, které jeho části či jaké nedostatky mají nepřezkoumatelnost zakládat.
32. Nepřezkoumatelností zákon rozumí buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006–63, č. 1112/2007 Sb. NSS) nebo se nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008–71). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“
33. Judikatura však zároveň dovozuje, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (JEMELKA, Luboš, PONĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 68 [Výroková část, odůvodnění, poučení]. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 519, marg. č. 30.). Ačkoliv tedy existuje požadavek na to, aby správní orgány v rámci svého rozhodování vypořádávaly případné námitky účastníků řízení věcně, nelze po nich s ohledem na výše uvedené požadovat obšírné a velmi podrobné odpovědi na jednotlivé námitky. Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí tedy neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014–43). Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím jsou minimálně *implicitae* vypořádány i námitky účastníka; absence odpovědi na jednotlivé námitky účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78).

34. V projednávané věci žalobou napadené rozhodnutí těmito požadavkům dostalo. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden, jakými skutečnostmi se zabýval, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních skutečností své závěry učinil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému [viz náleží ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43]. Zároveň se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi základními námitkami, jež žalobkyně v průběhu správního řízení uplatnila. Nesouhlas žalobkyně se způsobem vypořádání námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
35. Napadené rozhodnutí není ani nesrozumitelné, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o skutkových a právních důvodech, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí, výrok není rozporný s odůvodněním a má oporu v zákoně (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS). Z napadeného rozhodnutí je patrné, v jakých skutkových okolnostech a jejich provázanosti žalovaný shledal, že opatření poskytovatele dotace ze dne 21. 2. 2024, kterým došlo k nevyplacení části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel, je oprávněné. Napadené rozhodnutí je nutno číst v jeho souhrnu, nelze jednotlivé úvahy žalovaného vytrhávat z jejich celkového kontextu. Rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost.
36. Protože soud neshledal ani jiné důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84), přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných námitek.
37. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně část výdajů v celkové výši 29 986 458,43 Kč uhradila až po datu 31. 12. 2023.
38. Žalobkyně však v *první žalobní námitce* tvrdila, že k úhradě výdajů po 31. 12. 2023 došlo výhradně na základě pokynů pracovníka Centra V. A., jenž jí měl odsouhlasit, že platby mohou být provedeny i po 31. 12. 2023, pokud byl Projekt ukončen a úhrady výdajů proběhnou před podáním žádosti o platbu. Dle žalobkyně mělo k uvedenému ujištění dojít v rámci telefonické komunikace mezi pracovníkem Centra V. A a administrátorem žalobkyně R. A.
39. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že „[p]ředpokladem vzniku legitimního očekávání je [...] soulad konkrétních ujištění s použitelnými právními předpisy či s dohodnutými pravidly.“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Afs 278/2017-43). Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2023, č. j. 1 Afs 316/2021-38, že konkrétní ujištění musí být „v souladu s použitelnými právními předpisy. Použitelné právní předpisy lze přitom vykládat i jako podmínky poskytnutí dotace.“ (podtržení doplněno soudem.)
40. Stejně tak není možné založit legitimní očekávání v případě, že „[s]těžovatelka se zároveň dopustila zjevného porušení Pravidel [...], v důsledku čehož jí nemohlo vzniknout namítané legitimní očekávání, že jí budou obě dotace řádně vyplaceny.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 4 Afs 61/2023-70, bod [33]). Uvedené lze podpořit rovněž odbornou literaturou, dle které „[v] případě zjevného porušení platné právní úpravy

však ani konkrétní ujištění nestačí pro nabytí legitimního očekávání. A to i tehdy, jsou-li zjevně porušeny nejen právní předpisy, ale i dotační podmínky, jejichž závaznost plyne z rozhodnutí či smlouvy o poskytnutí dotace.“ (MATUŠKOVÁ T., Legitimní očekávání příjemce dotace, Soudní rozhledy 2022, s. 347–352).

41. Z obsahu spisového materiálu jednoznačně plyne, že v projednávané věci by bylo žalobkyní tvrzené ujištění v přímém rozporu s podmínkami poskytnutí dotace, které byly pro žalobkyni závazné a jimiž byla povinna se řídit. Kapitola 10 Obecných pravidel stanoví v části III podmínky způsobilosti výdajů: „[v]znik příjemci a úhrada od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2023, pokud není ve Specifických pravidlech stanoveno jinak. [...] Za vznik nákladu se považuje okamžik reálného vynaložení zdroje příjemcem, s nímž je spojen nárok na odpovídající plnění (úrok, mzda, platba dodavateli apod.).“ Specifická pravidla pro žadatele a příjemce, specifický cíl 3.2, zvyšování efektivity a transparentnosti veřejné správy prostřednictvím rozvoje využití a kvality systémů IKT, průběžná výzva č. 26, egovernment I., datum vyhlášení: 24. 3. 2016, vydání 1.2, platnost od 2. 3. 2017 (dále jen „Specifická pravidla“) žádnou výjimku neobsahují, platí proto citované podmínky dle Obecných pravidel. Dle kapitoly 4.1.3. Obecných pravidel je časová způsobilost výdajů definována jako „datum, do kterého musí příjemce proplatit všechny výdaje dodavatelům; datum je uvedené v právním aktu a je pro příjemce závazné; je automaticky nastaveno na 6 měsíců od ukončení realizace projektu, maximálně do 31. 12. 2023.“ Rovněž Rozhodnutí o poskytnutí dotace určovalo lhůtu realizace, lhůtu pro financování akce i lhůtu pro dosažení účelu projektu maximálně do 31. 12. 2023. Nadto byla žalobkyně předem písemně upozorněna dopisem ministra ze dne 30. 10. 2023, č. j. MMR-72760/2023-26, že Projekt musí být dokončen a všechny výdaje dodavatelům musí být proplaceny do 31. 12. 2023. Vzhledem k tomu, že podmínky Obecných pravidel vycházejí z Čl. 65 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 17. prosince 2013, č. 1303/2013 (Obecné nařízení), v němž je v odstavci 2 stanoveno, že výdaje jsou způsobilé pro poskytnutí příspěvku z Evropských strukturálních a investičních fondů (ESI fondy), jestliže vznikly příjemci a byly uhrazeny v období 1. 1. 2014 až 31. 12. 2023, nemohl poskytovatel dotace prostředky uhrazené po datu 31. 12. 2023 proplatit příjemci, neboť by takové prostředky následně nemohl uplatnit v žádosti o platbu vůči Evropské komisi.
42. Termín 31. 12. 2023 byl tedy dle podmínek poskytnutí dotace nejzazším datem způsobilosti výdajů, který nebylo možno překročit. Zcela jednoznačnými podmínkami poskytnutí dotace byla žalobkyně vázána, nebyl tedy žádný důvod k tomu, aby vznášela na pracovníka Centra dotaz ohledně možnosti úhrady výdajů po 31. 12. 2023, obzvlášť za situace, kdy byla ministrem v předstihu upozorněna, že všechny výdaje dodavatelům musí být proplaceny do 31. 12. 2023 a kdy měla na úhrady daňových dokladů k dispozici zajištěné finanční prostředky a technicky jí nic nebránilo úhrady již v roce 2023 provést, jak sama uváděla ve správním řízení.
43. Případné sdělení zaměstnance Centra, které by takový postup, tj. možnost úhrady výdajů po 31. 12. 2023, připouštělo, by bylo v rozporu s podmínkami poskytnutí dotace, a nemohlo by proto žalobkyni založit legitimní očekávání (srov. výše citovanou judikaturu). Z tohoto důvodu soud neprovedl ani žalobkyní navržené výslechy shora uvedených osob, neboť na výsledku posouzení věci by nemohlo ničeho změnit ani eventuální prokázání tvrzení žalobkyně, že k dotazu jejího administrátora na možnost úhrady výdajů po datu 31. 12. 2023 pracovník Centra takový postup odsouhlasil.

44. Soud neshledal důvodnou ani část žalobní argumentace, v níž žalobkyně namítala, že ministr nepravdivě uvedl, že žalobkyně nepředložila k tvrzení o ujištění ze strany V. A. žádné důkazy. Jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ministr v něm konstatoval, že žalobkyně nepředložila žádné doklady, které by její stanovisko podpořily. Zároveň zdůraznil, že ve správním řízení platí zásada písemnosti – správní orgán musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, který je podložen písemnými dokumenty založenými ve spise. Ministr tedy v napadeném rozhodnutí neuvedl, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy, ale že nepředložila dokumenty, které by její argumentaci prokázaly. Ministr tak implicitně vypořádal i důkazní návrhy žalobkyně, neboť žalobkyně dokládala své tvrzení pouze telefonickou komunikací mezi V. A. a R. A., ke které však neměla žádné písemné časově odpovídající podklady či shrnutí jejího obsahu. E-mailová korespondence doložená žalobkyní byla datována až v roce 2024, tedy po nejzazším termínu pro úhradu výdajů.
45. Soud proto uzavírá, že úhradou části výdajů po 31. 12. 2023 žalobkyně porušila jednoznačnou podmínku časové způsobilosti výdajů dle podmínek poskytnutí dotace, které pro ni byly závazné. Žalobkyní tvrzené ujištění pracovníka Centra, i kdyby bylo prokázáno, nebylo způsobilé založit žalobkyni legitimní očekávání, jelikož by bylo v rozporu s Obecnými pravidly i Rozhodnutím o poskytnutí dotace. Výdaje uhrazené po 31. 12. 2023 jsou proto výdaji nezpůsobilými a žalobkyně coby příjemce dotace je hradí z vlastních zdrojů.
46. První žalobní námitka není důvodná.
47. Žalobkyně dále ve *druhé žalobní námitce* namítala, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ani tato námitka není důvodná. Ze správního spisu vyplývalo, že před vydáním napadeného rozhodnutí neobsahoval spis žádné jiné podklady než ty, které byly žalobkyni doručeny, případně které žalobkyně sama poskytla. Ministr ani žalovaný tedy nerozhodoval na základě žádných pro žalobkyni neznámých dokumentů.
48. Nadto je nutné zdůraznit, že veškerá spisová dokumentace byla uložena v informačním systému MS2014+, do něhož měla pověřená osoba žalobkyně plný přístup. Jak vyložil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 4. 2024, č. j. 17 A 108/2023-51, informační systém MS2014+ je dle dotačních podmínek hlavním komunikačním kanálem mezi příjemcem dotace a správními orgány. I v nyní posuzovaném případě měla žalobkyně prostřednictvím přístupu do MS2014+ celý obsah spisu k dispozici. Za těchto okolností bylo zřejmé, že žalobkyně měla možnost se se všemi podklady, na jejichž základě bylo rozhodnuto, seznámit kdykoliv v průběhu řízení, a správní orgán tedy § 36 odst. 3 správního řádu neporušil. K právě uvedenému lze odkázat například na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č. j. 5 Ca 117/2009-39, ve kterém zdejší soud uvedl, že *„nemá na základě správního spisu žádné pochybnosti o tom, že žalobce s těmito listinami seznámen byl a měl možnost k tomu připojit své stanovisko, ovšem neudělal to. Je pravda, že účastníci bývají zpravidla informováni o tom, že potřebné podklady pro rozhodnutí již byly shromážděny, a vyzývání k tomu, aby se s nimi seznámili, písemnou formou; není to však žádné dogma, a odchylka od běžné formy nemusí znamenat porušení zákona. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je, aby se účastník dozvěděl, že správní orgán již je „připraven rozhodnout“ a z jakých podkladů bude vycházet, a aby neopomněl ještě naposledy zareagovat těsně před vydáním*

rozhodnutí; to, jakou formou správní orgán zajistí naplnění tohoto účastnicka práva, je vedlejší.“ (podtržení doplněno soudem.) Soud proto uzavírá, že účelem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkovi reálně seznámit se s obsahem spisu, nikoli formalisticky vyžadovat zvláštní výzvu, pokud měl účastník spis fakticky v průběhu správního řízení k dispozici.

49. Ve *třetí žalobní námitce* žalobkyně tvrdila, že nevyplacení části dotace bylo nezákonné, protože žalovaný, resp. ministr neprovedl úvahu o proporcionalitě zásahu a výši nevyplacené dotace. Předně je třeba uvést, že v projednávané věci nešlo o sankci ani o uložené krácení dotace v rámci správního uvážení, ale o posouzení způsobilosti výdaje. Jestliže výdaj nesplnil zákonem a dotačními pravidly stanovené podmínky časové způsobilosti, nemohl být vůbec považován za způsobilý, a proto na něj nemohla být poskytnuta dotace. Nešlo tedy o situaci, kdy by výdaj byl jinak způsobilý, následně by však došlo k určitému porušení pravidel, u něhož by se zvažovala výše procentuální korekce. V takovém případě by bylo relevantní posuzovat intenzitu porušení, zásadu proporcionality či přiměřenost sankce.
50. Zde však podmínky způsobilosti výdajů nebyly splněny vůbec, a žalovaný proto neučinil správní uvážení, zda částku krátit více, méně či vůbec. Dotaci na nezpůsobilý výdaj poskytnout nelze. Nemožnost poskytnout alespoň část dotace na nezpůsobilý výdaj (tj. uvážít o výši neposkytnuté dotace ve smyslu namítaném žalobkyní) je evidentní z Obecných pravidel (str. 219), dle kterých jsou nezpůsobilé výdaje „[v]ýdaje, které nemohou být spolufinancovány z ESI fondů, neboť nejsou v souladu s příslušnými předpisy EU, národními pravidly a pravidly stanovenými ŘO IROP či podmínkami právního aktu o poskytnutí/převodu finanční podpory. Pokud tyto výdaje v projektu existují, musí být financovány ze zdrojů příjemce.“ Dále lze poukázat na znění Závazného stanoviska ŘO IROP č. 37 ze dne 30. 3. 2023, č. j. MMR-25456/2023-26, dle kterého „[k]onečné datum způsobilosti výdajů je stanoveno na 31. prosince 2023. Z dotace IROP budou příjemci uhrazeny pouze takové výdaje, které příjemci vznikly a byly jím uhrazeny do 31. prosince 2023. Výdaje uskutečněné po 1. lednu 2024 jsou z hlediska IROP nezpůsobilé a příjemce je hradí z vlastních zdrojů.“ Rovněž dle Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace (str. 3): „[n]ezpůsobilé výdaje projektu hraadí příjemce z vlastních zdrojů.“ V neposlední řadě soud opětovně upozorňuje na čl. 65 odst. 2 věta první Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 17. prosince 2013, č. 1303/2013, o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006, dle kterého: „[v]ýdaje jsou způsobilé pro poskytnutí příspěvku z fondů ESI, jestliže vznikly příjemci a byly uhrazeny v období ode dne předložení programu Komisi nebo od 1. ledna 2014 – podle toho, co nastane dříve – do 31. prosince 2023.“ (podtržení doplněno soudem.) Argumentem *a contrario* jsou výdaje, které byly uhrazeny po 31. prosinci 2023, nezpůsobilé pro poskytnutí příspěvku z evropských strukturálních a investičních fondů.
51. Žalovaný proto nepochybil, když neprováděl správní úvahu o míře porušení ani test proporcionality, neboť k tomu neměl zákonný prostor, nezpůsobilé výdaje jsou totiž hrazeny příjemcem dotace bez dalšího. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyní odkazovaná judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu na nyní posuzovanou věc nedopadá.

52. Třetí žalobní námitka proto rovněž není důvodná.
53. Nad rámec shora uvedeného soud k žalobním námitkám konstatuje, že tyto byly v zásadě žalobkyní uplatněny již ve správním řízení, přičemž ministr se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany ministra za věcně správné a zákonné, ve zbytku odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).

VII. Závěr a náklady řízení

54. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. dubna 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu